

[Finansministeren.]

Udtalelser gik der i det hele taget dette, at det ikke var med Glæde, men kun under Tidens Tvang, man stemte for Lovforslaget. Jeg har fuld Forstaaelse for de Følelser, som man her har givet Udtryk for. Min Forgænger paa Finansministerposten har ikke med Glæde gennemført denne Lov, og det er heller ikke med Glæde, jeg stiller Forslag om dens Forlængelse. I den Henseende er vi alle ganske enige. Men jeg har ogsaa forstaaet, at de Ordførere, der har udtalt sig saaledes, var klar over, at det drejede sig om at holde Statens Finanser i Orden, og at det derfor var nødvendigt at gennemføre dette Forslag under de Forhold, vi lever under i Øjeblikket, hvor der er Brug for store Indtægter for Statskassen.

Det ærede Medlem Hr. Villemoes talte om Sagens Forhistorie. Den finder jeg ingen Anledning til at fordybe mig i; navnlig da det ærede Medlem til syvende og sidst var glad ved det finansielle Resultat af denne Lovgivning og især priste Samfundet lykkeligt for, at det havde været muligt gennem den økonomiske og finansielle Politik, der er ført, at skaffe saadanne Forhold til Veje, at der i de forløbne Aar havde været noget Overskud; saa at der er opsamlet visse Reserver. Naar man tager dette i Betragtning, tager jeg ikke den Kritik, som det ærede Medlem i øvrigt rettede mod den oprindelige Gennemførelse af Loven, saa alvorligt, som jeg maaske ellers vilde gøre, navnlig da hverken det ærede Medlem Hr. Villemoes, det ærede Medlem Hr. Stein eller det ærede Medlem Hr. Axel Christensen, som jo var inde paa det samme: den ringe Glæde over Lovforslaget, fremsatte nogen Tanke om, hvorledes man kunde tænke sig at afløse de Afgifter, der her er Tale om, og naturligvis først og fremmest Manufakturafgiften. Selv om man kan sige, at det først og fremmest maa være Regeringens Opgave at fremkomme med Planerne, vil det jo altid styrke Kritikken, hvis Kritikerne selv har noget positivt at fremføre sammen med deres Kritik, men det har vi ikke hørt noget til i Dag. Tværtimod har man i Dag udtalt Ønske om, at vi uden videre skulde gaa til at halvere eller graduere Afgiften, uden at der samtidig blev givet Anvisning paa, hvorledes vi i øvrigt finansielt skulde komme igennem. Naar f. Eks. det ærede Medlem Hr. Stein beklagede, at jeg ikke havde fundet andre Veje til at skaffe de nødvendige Indtægter, gør jeg heroverfor opmærksom paa, at det drejer sig her om et Nettobeløb paa 60 Mill. Kr. for Statskassen; jeg tror dog, jeg har Lov til at sige, at helt let vil det

ikke være at pege paa noget andet Omraade, hvor man uden videre kan gaa hen og skaffe disse Penge. Men jeg er rede til i den kommende Tid at overveje, om der er andre Omraader, og dér maa man naturligvis først og fremmest tænke paa den direkte Beskatning, naar man skal skaffe et mere retfærdigt Grundlag end det, man i Øjeblikket har i de nuværende Afgifter, som altsaa er Genstand for Kritik. Man maa tænke paa den direkte Beskatning og naturligvis ogsaa paa andre Beskatningsemner af indirekte Art. Naar vi kommer dertil og skal prøve at lægge de 60 Mill. Kr. over paa andre Omraader, er det nok muligt, at Begejstringen for at skifte vil kølnes noget, i alt Fald adskillige Steder.

Men vi kan jo se paa det. Det skal ikke støde paa Uvilje fra min Side, hvis man kan finde et mere rimeligt Grundlag. Hidtil har man aabenbart ikke kunnet det; det maa jeg gaa ud fra, da der intet er sket i saa Henseende. For der er jo næppe nogen af Rigsdagens Partier, som af særlig Lyst til at gøre noget urigtigt har været med til at gennemføre den Lovgivning, der er Tale om her. Naar den er blevet gennemført, maa det antagelig være, fordi der har været praktiske Vanskeligheder ved at komme andre Veje. Det skal imidlertid ikke forhindre mig i at tænke paa i den kommende Tid, om vi kan foretage en Omlægning; men jeg gør opmærksom paa, at der, da det drejer sig om et saa stort Beløb, ganske sikkert maa blive Tale om baade direkte Skat og andre indirekte Afgifter, hvilket betyder, at der baade for Forbrugerne og for de paagældende Erhverv bliver Tale om nye Vanskeligheder. Det tror jeg, man maa gøre sig ganske klart. Det nytter ikke noget, man bare taler om at foretage en Lettelse her, naar man samtidig vil holde Orden i Statens Finanser. Offentligheden faar derved let det Indtryk, at det hele kan gøres, uden at Befolkningen i Virkeligheden kommer til at mærke det, og at det derfor er saa meget mere urimeligt, at denne forfærdelige Finansminister ikke allerede for længe siden har fundet paa en bedre Udvej. Jeg tror, vi alle sammen maa være ganske klar over, at hvordan vi end vender og drejer det, hvis vi fortsat skal skaffe disse 60 Mill. Kr. sammen med de andre Statsindtægter, kommer Befolkningen til at mærke det paa alle de Omraader, der bliver Tale om. Det kan ikke nytte noget at prøve paa at fremstille det paa anden Maade.

Jeg vil gerne i denne Forbindelse ogsaa pege paa, at vel er der i Kraft af den Politik, som har været ført paa det finansielle Omraade, opsparat Reserver — en Stød-